

ฉบับ
ทดลอง
อ่าน

Bibi!

จงระวังบ้านของคุณให้ดี ๆ ไม่ว่าจะหลังกำแพง หลังประตู
เหนือเพดาน หรือใต้พรม อาจมี “บางสิ่ง” ซ่อนตัวอยู่

ยาเมบิชิ ริว
夢見里 龍

เบ็ตี ธรณพิภพ
แปล

奇妙な家に
ついての
注意喚起

ประกาศเตือนภัยเรื่องบ้านพิศวง

ประกาศเตือนภัยเรื่องบ้านพิศวง

奇妙な家についての注意喚起

ยูเมมิชิ ริว

เมธี ธรรมพิภพ แปล

Bibli;

สารบัญ

บทนำ แทนคำนำ	9
บ้านหลังที่ 1	
ประสบการณ์ของสามีภรรยาคู่หนึ่ง	
ซึ่งโพสต์ลงเว็บไซต์คาถาโยมุ	17
บ้านหลังที่ 2	
บล็อกส่วนตัวของชายที่เพิ่งแต่งงาน	91
บ้านหลังที่ 3	
คำขอขมาจากหญิงสาวที่ส่งให้นิตยสาร	145
บ้านหลังที่ 4	
กระทู้เก่าในเว็บบอร์ดหนึ่ง	
บันทึกของเด็กชาย	219
บ้านหลังที่ 5	
ประสบการณ์ตรงของผู้เขียน	261
บทอวสาน แทนคำตาม	283

บทนำ แทนคำนำ

อ้าว ฝากลองแถมอีกแล้ว

ในสมองฉันมีกล่องอยู่ใบหนึ่ง เป็นกล่องแห่งความทรงจำ ซึ่งฉันปิดฝาไว้ด้วยความตั้งใจว่าจะไม่นึกถึง นับจากประสบการณ์อันน่าสะพรึงกลัวครั้งนั้นก็ผ่านมาได้ราวสามปีแล้ว แต่ยิ่งพยายามจะไม่คิด มันกลับยิ่งเฝ้าล้นอยู่ในสมองจนเกินจะต้านทานไหว

ฉันมุ่งมั่นที่จะไม่นึกถึง จึงลองหันไปจดจ่อกับต้นฉบับที่เขียนค้างอยู่ แต่ก็ไม่เป็นผล จิตใจฉันไม่เป็นสุข เขียนแล้วก็แก้ แก้แล้วก็ลบทิ้งทั้งประโยค วนซ้ำเป็นวงจรรูปาทว่า

พอนึกถึงเรื่องนี้ทีไร ฉันจะได้ยินเสียงดังในบ้านที่อาศัย มาจนคุ้นเคยทุกที เสียงมีหลายแบบ เป็นเสียง “แกรกๆ” คล้ายเล็บข่วนของแข็งดังมาจากใต้พื้นบ้าง เสียง “ครืดๆ” คล้ายลากของหนักดังมาจากที่เก็บของใต้หลังคาบ้าง แต่ฉันพอจะรู้จักทุกเสียง

ทั้งที่ไม่อยากคิด แต่ฉันกลับรู้อยู่ดีว่า “อ้อ บ้านหลังนั้น
นั่นเอง”

ถ้าหวนนึกถึงก็อาจจะเปิดอีกครั้ง

ฉันรู้สึกหวาดกลัวอย่างไร้หนทางบรรเทาเช่นนี้ตลอดเวลา
อาจเพราะอย่างนี้ ระหว่างการประชุมเรื่องโปรเจกต์ใหม่
ซึ่งจัดขึ้นทันทีหลังวันหยุดปีใหม่ ฉันจึงเผลอหลุดปากว่า

“ยังเป็นเรื่องที่ไม่อยากนึกถึงกลับยิ่งเผลอนึกถึงนะคะ
คุณเป็นแบบนี้ไหม”

“อ้อ ก็มีเหมือนกันนะคะ”

เธอตอบเห็นด้วยทันที

“มีอยู่ช่วงหนึ่งฉันเคยดูแลโปรเจกต์ของนักเขียนนวนิยาย
ท่านหนึ่ง ช่วงนั้นเลยได้อ่านแต่เรื่องสยองขวัญที่เป็นเรื่องจริง
เรื่องที่น่ากลัวจริง ๆ นี่จะไม่ยอมหายไปจากสมองเลยละคะ
ต่อให้ผ่านมานานหลายปี นึกว่าลืมไปแล้ว แต่พอเจอสถานการณ์
คล้าย ๆ กัน ฉันก็จะนึกขึ้นว่า ตอนต้นของเรื่องนั้นก็เริ่มจาก
ฉากป่าयरธเมิร์กล่างตึกแบบนี้เหมือนกันนี่”

ปลายสายโทรศัพท์คือคุณวากาคุระ บรรณาธิการประจำ
สำนักพิมพ์คาโดคาวะ เธอเป็นบรรณาธิการมากประสบการณ์
ฝีมือดี แต่มีนิสัยเป็นมิตรมาก เราสองคนกำลังช่วยกันปลุกปั้น
โปรเจกต์ใหม่ ฉันเคยพูดคุยกับเธอต่อหน้าแค่ราวสามครั้ง แต่
เธอก็ยังยินดีรับฟังคำปรึกษาเรื่องเล็ก ๆ น้อย ๆ ชวนให้ฉันมั่นใจ

ว่าถ้าได้ร่วมงานกับบรรณาธิการคนนี้ นวนิยายก็น่าจะออกมาดีแน่นอน

ปัญหาคือ ที่ผ่านมานวนิยายที่คุณวากากระเคยดูแลกว่าแปดสิบเปอร์เซ็นต์เป็นแนวสยองขวัญยุคปัจจุบัน ตัวฉันชอบอ่านแนวสยองขวัญก็จริง แต่ก็ยังไม่เคยเขียนเอง และยังพยายามหลีกเลี่ยงที่จะเขียนแนวสยองขวัญแบบที่ใกล้เคียงความจริงจากประสบการณ์ตรงด้วย

ฉันขอบอกไว้ก่อนว่า นอกจากตัวฉัน ยูเมมิชิ ริวแล้วตัวละครที่จะปรากฏในหนังสือเล่มนี้ใช้นามสมมุติทุกตัว ส่วนชื่อสำนักพิมพ์ ฉันได้ขออนุญาตใช้ชื่อจริงแล้ว แต่ชื่อเฉพาะอื่นๆ ฉันพยายามเปลี่ยนชื่อ เนื่องจากหนังสือเล่มนี้กล่าวถึงบุคคลที่มีตัวตนจริงทั้งหมด

“แล้วคุณยูเมมิชิเคยเป็นอย่างที่ว่าไหมคะ”

“เอ่อ...”

ฉันไม่อยากเล่าเรื่องดังกล่าวโดยไม่ทันตั้งตัว จึงเปลี่ยนเป็นตำนานเมืองเรื่องหนึ่งแทน

“เคยได้ยินใช่ไหมคะว่า สมัยก่อนเคยมีตำนานเมืองเล่าว่าถ้าไค้ก้านับหน้ากระຈກแล้วหันไปด้านข้าง ดวงวิญญาณจะมาเยือน และมีคนที่เคยทดลองทำจริง ๆ มาโพสต์เล่าในเน็ตน่ากลัวสุดๆ เลยละค่ะ”

“ฉันก็เคยได้ยินค่ะ มีอยู่ช่วงหนึ่งฉันเคยไล่อ่านเรื่อง

นำกลับไปในเว็บบอร์ดหนึ่งด้วย”

“ห้องนอนฉันอยู่บนชั้นสอง หลังคามีรูปร่างแปลก ๆ เวลาจะเดินเข้าประตูห้องนอนเลยต้องเดินย่อตัว แถมข้างประตูยังมีกระจกเงาตั้งอยู่ด้วย แม้ฉันจะส่องกระจกเงาเวลานี้เวลาสวมชุดกิโมโนนะค่ะ เวลาเดินผ่าน ถ้ามองไปทางกระจกเงาก็จะเหมือนโค้นคำนับหน้ากระจกเงาแล้วหันไปด้านข้างพอดีค่ะ”

คุณวากาคุระหัวเราะเจื่อน ๆ

“โอโฮะ แบบนี้ก็...ไม่ค่อยดีนะค่ะ”

“ค่ะ ฉันไม่ชอบเลย ถึงจะพยายามไม่นึกถึง แต่ทุกครั้งที่เดินผ่าน เรื่องนี้ก็จะแวบขึ้นมาและทำให้ฉันอยากหันข้างทุกที”

นึกถึง จดจำ สนใจ เพียงเพราะได้รับรู้ สิ่งที่เคยไม่เป็นปัญหากลับกลายเป็นสิ่งต้องห้าม และยังเขี่ยวนกันอีกด้วย

“เหมือนอย่างเรื่องกระจกสีม่วงนะค่ะ”

คุณวากาคุระเอ่ยคำที่ฉันไม่ได้ยินมานานแล้ว

“สมัยคุณยูเมบิชิเป็นเด็ก เรื่องนี้น่าจะแพร่หลายใช้ไหมคะ ตำนานเมืองที่ว่าถ้าใครจดจำคำว่า ‘กระจกสีม่วง’ ก่อนอายุยี่สิบจะต้องตายนะค่ะ ถ้าใครลืมก็โชคดีไป แต่พอมีเงื่อนไขแบบนี้กลับยิ่งชวนนึกถึงเวลามีเหตุให้นึกถึงนะค่ะ”

“ฉันจำได้ค่ะ แต่ไม่ใช่ว่าได้ยินคนแถวบ้านเล่าลือกัน ฉันรู้จักจากในมังงะนะค่ะ”

วิธีพูดจาของคุณวากาคุระมีคุณสมบัติช่วยผ่อนคลาย

ความตึงเครียดของอีกฝ่าย ชวนให้อยากเล่า นี่อาจเป็นทักษะ
ของคนเป็นบรรณาธิการ

“ว่าแต่คุณโพสต์ลงเอกซ์ว่าคุณเจอประสบการณ์น่ากลัว
ใช้ไหมคะ เรื่องเป็นยังไงคะ มีแผนจะเขียนเป็นนวนิยายไหม”

“คุณได้อ่านโพสต์ฉันด้วยหรือคะ”

ใช่ เมื่อวันที่ 2 มกราคม ปี 2025 ฉันได้เขียนโพสต์หนึ่ง
ลงเอกซ์ มันเป็นเรื่องที่น่ากลัวจนฉันอยากจะลืม แต่ก็โพสต์
ขอคำปรึกษาว่าควรนำไปเขียนลงเว็บไซต์นิยายออนไลน์คาถุโยมุ
ติไหม ฉันจัดเป็นนักเขียนที่มีปฏิสัมพันธ์กับผู้อ่านค่อนข้างมาก
และตอนนี้ก็ได้รับความคิดเห็นและคำแนะนำมากมาย บ้างก็ว่า
“การเขียนก็ถือเป็นการสะเดาะเคราะห์” บ้างก็ว่า “อย่าเขียน
เลย อันตราย” จนฉันปวดหัวว่าจะเอาอย่างไรดี

แต่ฉันก็เลยว่าบรรณาธิการจะเห็นโพสต์นี้ด้วย

“จะดีหรือคะ”

ฉันเปลือถามโดยไม่รู้ตัว

“เขียนเรื่องที่ไม่อยากนึกถึงนี่จะดีหรือคะ”

คุณวากากุระซึ่งอยู่ปลายสายเงิบเสียงลง มีเสียง
สาก ๆ คล้ายพายุทรายดังเข้ามาจนฉันนึกสงสัยว่าสายขาดไป
แล้วหรือเปล่า ฉันไม่ชอบความเงียบระหว่างโทรศัพท์ ปกติแล้ว
จะเอ่ยถามว่า “ฮัลโลล” หรือ “ได้ยินไหมคะ” แต่ไม่รู้ทำไม
คราวนี้ฉันกลับแข็งทื่อ เปล่งเสียงไม่ออก

“ดีสิคะ ฉันอยากอ่านนะค่ะ”

หลังจากผ่านไปราวสามสิบวินาที เสียงตอบก็ดังขึ้นราวกับไม่มีเรื่องอะไร

“เรื่องราวเป็นยังไงเธอคะ”

ฉันครุ่นคิดว่าจะเล่าอย่างไรดี ก่อนจะเอ่ยคำว่า “บ้าน...” ขึ้นมาก่อน

“เป็นประสบการณ์เกี่ยวกับบ้านที่มีส่วนประกอบพิศวงนะค่ะ มีอยู่ช่วงหนึ่งฉันเคยเชิร์ชในเน็ตเพื่อรวบรวมเรื่องลึกลับเกี่ยวกับบ้านพิศวงทำนองนี้”

เมื่อฉันเล่าเค้าโครงเรื่องบ้านพิศวงให้คุณวากากุระฟัง เธอก็เอ่ยเสียงสดใสบว่า “น่าสนุกดีนี่คะ ตอนนี้นักอ่านกำลังอยากอ่านเรื่องประเภทนี้อยู่พอดีเลยค่ะ” แต่ฉันยังคงลังเลใจว่าจะนำเรื่องทำนองนี้มาเขียนเป็นนวนิยายได้แน่หรือ

คุณวากากุระคงสังเกตได้ว่าฉันลังเล เธอจึงพูดต่อว่า

“ถ้ายังตั้งใจว่าจะไม่นึกถึงกลับยั้งนึกถึงละก็ ลองพยายามนึกถึงให้หมดแล้วเขียนเป็นนวนิยายไปเลยสิคะ น่าจะสบายใจกว่าแน่ๆ สนใจมาเขียนให้สำนักพิมพ์เราไหมคะ”

คนเป็นบรรณาธิการย่อมเชี่ยวชาญเรื่องการหวานล่อมคนให้เขียน หลังจากนั้นเธอยังเอ่ยเสริมอย่างเกรงๆ ว่า “แต่แน่นอนว่าถ้าคุณยูเมบิชิสะดวกใจนะค่ะ”

สุดท้ายคำพูดนี้ของคุณวากากุระก็พาให้ฉันเริ่มเขียน

ต้นฉบับ แต่ฉันแจ้งคุณวากาคุระไว้ล่วงหน้าแล้วว่า ไม่อยากให้เธอเซิร์ชหรือสืบหาบ้านหลังที่ปรากฏในเรื่องราวของฉัน ถ้าเธอยอมรับปากเรื่องนี้ ฉันก็ตกลงเขียน

ใจหนึ่งฉันก็กลัว แต่ก็ปฏิเสธไม่ได้ว่าอีกใจหนึ่งฉันทนให้เรื่องนี้อยู่ในสมองต่อไปไม่ไหวแล้ว และที่สำคัญ ยังมีความเสี่ยงสูงว่าบ้านพิศวงที่ว่าจะยังคงหลงเหลืออยู่ตามที่ต่าง ๆ ฉันจึงคิดว่าถ้าสามารถเตือนภัยผ่านหนังสือเล่มนี้ได้ก็คงดี

แต่ฉันอยากขอว่าอย่าตามหาบ้านที่ปรากฏในหนังสือเล่มนี้ว่าคือหลังไหน หากคุณผู้อ่านท่านใดซัดคีย์มากเกินไปจนเกิดเรื่องที่ไม่อาจแก้ไขได้ ทั้งผู้เขียนและกองบรรณาธิการก็ไม่อาจรับผิดชอบใดๆ

เอาละ ขอเข้าเรื่องเลยแล้วกัน

คงไม่จำเป็นต้องเขียนบอกแล้วว่า ฉันเป็นนักเขียนนวนิยายชื่อยูเมมิชิ ริว หรืออาจกล่าวได้ว่าฉันทำงานเขียนเพื่อประทังชีวิต ฉันชอบหนังสือมาตั้งแต่เด็ก เริ่มส่งผลงานเข้าประกวดตั้งแต่อายุสิบสาม จนเมื่ออายุยี่สิบเจ็ด ผลงานของฉันก็ผ่านการคัดเลือกถึงรอบสุดท้าย แม้จะน่าเสียดายที่พลาดรางวัล แต่ก็ได้นำผลงานที่เกือบคว้ารางวัลชิ้นนี้มาปรับปรุงจนได้ก้าวเข้าสู่เส้นทางนักเขียนอาชีพ

แม้จะไม่ได้โรยด้วยกลีบกุหลาบ แต่นับจากก้าวสู่เส้นทางนักเขียนอาชีพจนถึงปัจจุบันก็ผ่านมาได้สี่ปีแล้ว และฉันก็ยังมีโอกาส

ตีพิมพ์ผลงานเล่มใหม่เช่นนี้ ถือว่าโชคดีที่ได้รับความกรุณาจากทั้งนักอ่านและบรรณาธิการทุกท่าน ฉันซาบซึ้งใจอย่างยิ่ง

แต่ความจริงแล้วนับตั้งแต่การตีพิมพ์ผลงานชิ้นแรกจนถึงชิ้นใหม่มีช่องว่างอยู่ราวสองปี ช่วงนั้นจินตนาการของฉันดับตัน ฉันจึงหนีไปทำงานอดิเรกด้วยการอ่านเรื่องประสบการณ์น่ากลัวในอินเทอร์เน็ตและคิดอะไรไปเรื่อย

ต่อจากนี้คือโพสต์ที่เคยกระจัดกระจายอยู่ในโลกออนไลน์ ฉันรวบรวมและพยายามนึกถึงรายละเอียดให้ได้มากที่สุดเพื่อนำมาเรียบเรียงเป็นต้นฉบับนวนิยาย

ฉันรวบรวมเรื่องเล่าเหล่านี้ตั้งแต่เดือนมกราคมถึงเดือนเมษายน ปี 2022

ฉันปรับเปลี่ยนข้อมูลบางส่วน เช่น ชื่อ เพื่อไม่ให้ระบุตัวตนได้ ทั้งหมดจึงไม่ใช่เรื่องจริง แต่ขอยืนยันให้ชัดเจนว่าไม่ได้มีการดัดแปลงมากมาย

เรื่องทั้งหมดเริ่มต้นจากบทความที่มีคนโพสต์ไว้ในเว็บไซต์นิยายออนไลน์ที่ชื่อ “คาคุโยมุ” และฉันได้อ่านในช่วงปลายเดือนมกราคม ปี 2022

ถ้าจำไม่ผิด ตอนต้นของบทความเรื่องนี้เขียนว่า

“คุณเคยอาศัยในบ้านพิศวงหรือเปล่า บ้านที่ไม่ได้มีปัญหาติดขัดในการอยู่อาศัย ไม่ใช่บ้านที่มีข้อบกพร่องแต่อย่างใด แต่เป็นบ้านพิศวงอย่างเห็นได้ชัด—”

※ คำเตือน ※

ระหว่างอ่านหนังสือเล่มนี้ หากรู้สึกว่าคุณในครอบครัว
มีอาการผิดปกติ ขอให้หยุดอ่านทันที!

ฉันทน์ ยูเมมิชิ ริว นักเขียนผู้รวบรวมประสบการณ์ของผู้ที่เคยอาศัย
ใน “บ้านที่มีส่วนประกอบพิศวง” มาเรียบเรียงเป็นนวนิยาย

ทุกอย่างเริ่มต้นจากเรื่องเล่าของแม่บ้านคนหนึ่งบนเว็บไซต์
ลงนวนิยาย บ้านของเธอไม่ได้มีข้อบกพร่องในการอยู่อาศัย
กว่าเรื่องน่าประหลาดก็คือ บ้านหลังนั้นมีรูท่อน้ำอยู่ทุกห้อง!

นับแต่นั้นมา ฉันทน์ก็เรียกบ้านประหลาดเหล่านี้ว่า “บ้านเปิด”
และร่วมวิเคราะห์เรื่องราวกับคุณยาโมริ นักอ่านคนสนิท
โดยเชื่อมาตลอดว่าทุกอย่างเป็นเพียงเรื่องแต่งบนโลกออนไลน์
กระทั่งได้เผชิญเหตุการณ์บางอย่างและตระหนักว่า...

บ้านเหล่านี้มีอยู่จริง

หนังสือเล่มนี้จึงเป็นเสมือนคำเตือน
เพราะคุณเองก็อาจกำลังอาศัยอยู่ใน “บ้านเปิด” โดยไม่รู้ตัว!

นวนิยายสยองขวัญแนว Mockumentary ถ่ายทอดเรื่องเล่า
เกี่ยวกับบ้านประหลาดบนโลกออนไลน์ กว่าเบื้องหลังปรากฏการณ์
เหนือธรรมชาติเหล่านี้กลับซุกซ่อนความดำมืดในจิตใจมนุษย์
ซึ่งค่อย ๆ ฟู่ออกมา พร้อมกับลากทุกคนให้จมดิ่งลงสู่ความจริง
อันชวนขนลุก!

หมวดวรรณกรรมแปลร่วมสมัย

320 บาท

Biblio

Cover Design:
Por Thunwarath